

LÉK
pro
SEBEVRAHY

Luboš Polívka

LÉK
pro
SEBEVRAHY

Luboš Polívka

Backstage Books
2017

LÉK PRO SEBEVRAHY

Luboš Polívka

Vydalo nakladatelství Backstage Books
Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
Email: backstagebooks1@gmail.com
Odpovědný redaktor: Hedvika Landová
Fotografie: Marcela Kuchárová
Obálka: Karolína Talmanová
Sazba: Petr Jančík

Vydání první

© Backstage Books, 2017
© Luboš Polívka, 2017

ISBN 978-80-88049-64-7

Obsah

Část první: SMRT	7
Únik	12
Elizabethin důvod	14
Strach	18
Petrův důvod	22
Zelené obilí	24
Elizabethin druhý důvod	29
Noční hlídač	32
Tomášův důvod	34
Rozpor	38
Lazar	42
O něm a o posmrtném životě	46
Mladá Pařížanka	48
Pavlův důvod	55
Výtah	58
On	62
Část druhá: ŽIVOT	71
Pátek	72
Sobota	73
Neděle	74
Pondělí	76
Úterý	77
Středa	80
Čtvrtek	81
Pátek	85
Sobota	86
Neděle	89
Pondělí	108
Úterý	108
Středa	111
Čtvrtek	116
Pátek	118
Sobota	126
Neděle	133
Část třetí: ZROZENÍ	139

Williamu Goatovi

Část první
SMRT

Kámošem Jackem ve svých ústech zalévám třetí, čtvrtý, pátý prášek hypnogeny a připaluji si sedmnáctou cigaretu. Chápu se hranaté lahve toho lahodného moku a chci se přesunout na postel pod oknem, ale při prvním pokusu vstát mne zrazují nohy a já padám zpět do křesla.

Nepříjemně mi škrouká v žaludku – snažím se to ignorovat. Johnny Cash zpívá Hurt a v mé hlavě se zrůda přesouvá na postel. S popelníkem na hrudi a šestou, sedmou a osmou tabletkou na spaní v žaludku ležím na posteli. Típám dvacátou cigaretu. Jen s velkým vypětím sil odkládám popelník na noční stolek.

Dýchám pomalu, velice pomalu. Všechno se míhá, zamlžuje, prolíná, mizí, a tak raději zavírám oči...

Takže: takhle můj den skončil. Ale jak začal?

I

„Fuj,“ vydechnu s úlevou do ticha temného pokoje. Otáčím se na pravý bok, čelem k světu. Zdálo se mi o zelených, pronikavých očích a zrůdném cosi na mé posteli. Natahuji svou pravou ruku, abych poctil pokoj světlem lampičky. Kontroluji hodiny na mobilu: dvacet minut před tím, kdy by mne budík vytrhl ze spaní – vstávám. Mám dvacetiminutový náskok.

Mnu si klouby.

Jsou čtyři hodiny a deset minut ráno a za pár minut mi slunce prosvítí tento letní nevšední páteční den.

Sedám na okraj postele, vkládám ruce do klína a vybavuji si titulní plakát s Billem Murrayem k filmu Ztraceno v překladu.

Mžourám.

Obvykle si jen opláchnu obličej, ale dnes si dávám vlažnou až studenou sprchu. Smývám si ze zad poslední zbytky snového potu a opakuji si při tom časy všech schůzek, které musím dnes stihnout.

Pomalů a poklidně snídám; pomerančový džus, cereálie zalité mlékem, káva – lehká snídaně. Snažím se nekouřit.

Silně si mnu klouby na pravé ruce.

Venku za okny je stále ještě tma. Ulice jsou osvětleny nočními lampami, neony a prvními automobily. V oknech několika domácností se už svítí. Sídlíšť.

Před zapnutou televizí si na náramkových hodinkách, které jsem dostal od strýce Pavla, nastavuji přesný čas. Počasí v televizi předpovídá teplý, příjemný den s minimálním větrem, vysokými teplotami a možností jen ojedinělých přeháněk v pozdním odpoledni a večer. Jen teď ráno bude asi chladno. Vezmu si bundu.

Ve čtyři hodiny a padesát sedm minut zavírám dveře svého tichého naklizeného pronajatého bytu. Sjíždím výtahem z nejvyššího patra, otevírám batoh a ujišťuji se, jestli mám všechno: peněženku, klíče, svačinu, píchačku do práce, pití... externí disk plný porna (dárek pro kamaráda Tomáše). Mám všechno. Zavírám batoh a dávám si ho na záda. Výtah se zastavuje.

Před domem obdivuji tvary a stíny, které vytváří osvětlení na keřích a stromech. Impozantní. Jdu pomalu, nespěchám. Čtyři roky jsem spěchal do práce, kterou nenávidím, abych měl na zaplacení nájmu bytu, který není můj. Nesmysl. Obloha mládne z černé na šedou a já si připaluji první cigaretu, abych si to celé při cestě na tramvaj náležitě vychutnal.

V bříše mi to šplouchá. Trochu moc tekutin k snídání. V tramvajových zatáčkách voda v žaludku naráží o stěny. Žbluňk, žbluňk. Jsem usazený u výstupních dveří a výjimečně se dívám na lidi; na ty ospalé, duchem nepřítomné cestující, kteří ještě skoro za tmy cestují někam, kde málokdo z nich chce být. Každý ve svém světě. Vyjma zahraničních studentů, kteří se vracejí z tahů, nikdo nemluví.

Dívám se na podivně nazdobenou čtoucí si dívku. Čte Asimovovu Nadaci. Malá brožovaná knížka, zcela jistě první díl. Její podivné zdobení spočívá v tom, že prsty na levé ruce má kompletně poseté prsteny, včetně palce. Naopak na prstech

pravé ruky nemá prsten žádný. Na další zastávce podivně zdo-
bená dívka vstává, schovává knihu v kabele a než vystoupí,
stačí ještě párkrát vzdychnout.

II

Testování PC: zapojit počítač do hlavního napájení, připojit
k monitoru, zastrčit audio kabely, vložit USB flashku s pro-
gramem testu, zapnout počítač, zkontrolovat diody... – Testuj!
Je v tom trocha poezie. Nemysli, testuj! Nakonec odpoj všech-
ny kabely, vyndej flashku, zvedni počítač a odlož ho na vozík.
Vezmi si další. Denně jich udělej tři sta padesát...

Vykonáváš tu prosté, ale po pár letech namáhavé úkony –
pod diktátem lidí s inteligencí pětiletých dětí po lobotomii, ze
kterých ti zůstanou vzpomínky v podobách méněcennosti, po-
nížení, vzteku, vyhasnutí, beznaděje, chronických bolestí zad,
zánětů šlach a křečových žil.

Jsem okouzlován poetičností této a vlastně všech fabrik
a továren. Velkolepostí šedých továrních hal. Stylovostí stej-
nofirmokrojů. Ostražitostí šéfů a vedoucích. Inteligencí pra-
covníků... Tolik různých Východoevropanů, a dokonce i Asiatů
by se nenašlo na návštěvě žádné z našich památek. Člověk
by si pomyslel, že cizí jazyk na pracovišti by mohl být docela
příjemným zpestřením. Nikoli však, když je tvoje mateřština –
v tvé mateřské zemi – v menšině. Na mé lince je z dvatřiceti
pracovníků jen pět rodilých Čechů. Slováci, Poláci, Maďaři,
Rumuni, Ukrajinci, Vietnamci..., ti všichni se drží raději pospo-
lu ve svých skupinkách a mají při práci prázdné, tupé výrazy
obličejů. Včetně mě. Všichni dostáváme za vykonávání té bez-
myšlenkovité poezie jen tolik peněz, abychom vyšli do dalšího
měsíce...A pak zase ta poezie, a zase ta poezie...

A tak my všichni; dělníci, operátoři, skladníci, kvalitáři, tes-
teři, zásobovači, softweraři, vedoucí výrobních linek, vedoucí
skupin..., My všichni vnímáme tu bezmyšlenkovitou poezii

fabrik a továren a udržujeme v chodu tento malý uzavřený svět, tento šedý ekosystém na principech strachu, řítního alpinismu a vzájemné nevráživosti.

Jsem svědkem ústupu mechanizace strojů a nástupu poloautomatizace člověka.

Ve všem tom hluku továrny, ve všem hučení ventilátorů, kvílení strojů, pípání počítačů; v tom nezřetelném souzvuku v nehudební akord jako bych slyšel tichý hlas, který mi říká: „Utíkej, běž, nezůstávej!“

Únik

Utíkám. Unikám pokaždé, když se přivalí potoky rezavé břechky.

Zdi jsou porostlé břechtanem. Cestu mi ukazují třesoucí se osiky, které stojí před břechtanovými zdmi jako vyděšená stráž. Žádný strop, jen temná obloha a pršící popel na kluzkou podlahu.

Rezavá voda mě dostihla a podráží mi nohy – padám na záda. Podlaha přede mnou se sklání, já kloužu a sjíždím po zadku jako na tobogánu za vzdáleným světlem. Chodba se stahuje, stěny se zužují; zmenšují se společně se mnou – kloužu se nezadržitelně, úplně maličký, říčkou krve a osiky mě bijí svými obrovskými větvemi. Světlo v otvoru ve směru mého plutí mě na moment zcela oslepuje, zrovna když po mých vlasech máchne pařátem něco zrudného...

Pár vlasů se té věci podařilo ukořistit. Ohlížím se po směru vytržených vlasů: To zrudné cosi na břehu řeky hrozí, běduje, řve a otáčí se nazpět, aby dokončilo holení hlavy spoutané opici. Ostatní opice – čekající až přijdou na řadu – hledí na mé maličké tělíčko a závidí mi vlasy, o které za chvíli přijdou.

Na konci tobogánu mě zubatá hlava chrliče plive do prostoru. Mohlo by se zdát, že letím – plachtím mezi popelem.

Chci se nadechnout, ale moje ústní dutina se sama nafoukla náhlým přívalem vzduchu. V mých ústech, která jsou nafouknutá jako pouťový balónek, se mísí řídký vzduch a spousta popela. Neplachtím, padám.

III

„Platí dneska ta hospoda?“ ptá se mě Elizabeth.

„Určitě,“ zahuhlám a přejíždím si palcem po kloubu na právém ukazováčku.

Elizabeth je celkem pohledná mladá žena obdařená skrývaným intelektem. I ona je už více než dva roky okouzlována magičností naší továrny. Pracuje tu jako kontrolorka kvality a kdekdo jí tu říká „Líza“ – já ji oslovuji „Elizabeth“ a – jen tak ve své hlavě – jí říkám Elizabeth Bennetová.

Elizabeth říká: „Já jdu dneska po obědě jakože k zubaři. Jakou neschopenku budeš mít ty?“

„Mě to tu už nebaví,“ odpovídám.

Elizabeth se směje. Celou dobu si mě měří a prohlíží. Dívá se na mě, jako by v mém obličejí spatřila něco nového, jiného, a nemůže přijít na to, co. Jakoby mi přes noc narostl legrační knírek nebo tak něco.

Asi to chápu: asi nikdy neviděla mé oči takhle jasné a přítomné. Lidé si nejspíš zvykli na tu jejich matnost, podivný lesk a zakalenost. Zvykli si na mé smutné, unavené, věčně přimhouřené oči a klopená víčka.

Svým úsměvem mi Elizabeth odhaluje své malé žluté zoubky. Ve světle tovární haly se zdá být nažloutlá i její pleť. Je to jen tím osvětlením, ale já vím, že Elizabeth o svůj vzhled už od jisté doby nijak zvlášť nepečuje.

Elizabethin důvod

Elizabeth byla od narození krásnou dívkou. Její batolení připomínalo hru andělíčků, kteří se snaží vzlétnout, ale většínou se jim to nepovede, a tak padají zpátky na zadek.

Odmalička ji její pyšní rodiče oblékali jako princeznu. A také se podle toho k ní chovali. Dávali vyniknout její kráse při každé příležitosti. Propagovali svou dceru. Už jako čtrnáctiletá pracovně navštívila většinu měst, která ve světě módy něco znamenala: Paříž, Řím, Milán... Dostávala zajímavé nabídky, umisťovala se v soutěžích krásy. Pak přišel první úder:

Dospívající Elizabeth přestala růst. Na předvádění šatů na mole nebyla dost vysoká (podle názoru snad většiny mužů na světě měla ideální postavu), ale agentury jí přestávaly dávat nabídky, protože – podle nich – neměla pro modelku míry. A tak „malá a tlustá“ Elizabeth mohla na kariéru klasického věšáku na šaty, tedy přehlídkové modelky, zapomenout.

Jednou mi řekla: „Ještě, že jsem nebyla hloupá a nezačala hladovět jako ty ubohý anorektičky.“

Zanedlouho po tomto prvním životním kopanci našla uplatnění pro svůj sošný vzhled coby fotomodelka. Vizáž lolitky pro ni byla velkou předností. Hlavně po završení její vlastní plnoletosti...

Když Elizabeth přešla na vysokou školu, pořídili si s tehdejšími přítelem a později snoubencem vlastní byt. Zvýšení výdajů.

Snažila se být zcela nezávislá a soběstačná. Nájem, škola a bezpočet aktivit, to něco stojí. Milovala koncerty, knihy, malování, kina, kvalitní oblečení. Na tyto vášně jí peníze z focení do katalogů nestačily.

„A tak jsem začala přijímat nabídky na focení aktů.“

Snímky, do kterých byla ochotna ještě jít, a které byly asi ještě brány jako umění, se nazývají glamour a art nude. Nejčastěji fotila takzvanou kategorii open legs – na výsledných fotografiích je sice „všechno“ vidět, ale modelka je focena ze zadu nebo v sedě, takže výsledek je erotický, nikoli však vulgární.

Čas od času přijala zakázku i na pink, někdy i finger; kategorie o dost otevřenější a odvážnější. Často s použitím prstů a někdy s hraným vzrušením.

Před Elizabeth bych to nikdy neřekl, ale – ve své hlavě – bych to nazval normálním soft pornem.

Ale oni to nazývají uměním. Erotickým uměním. Já se v umění tolik nevyznám, tak na to kývu. (Před Elizabeth na to kývu.)

Vydělávalo jí to tisíc korun za hodinu. Při focení v zahraničí, což bylo časté, to dělalo okolo dvousetpadesáti až třísetpadesáti eur za tři až osm hodin focení.

„Nikdy bych neudělala to, co udělaly i některý moje spolužačky. Vidina rychlých peněz jim zatemnila mozek.“

Elizabethiny spolužačky nebyly tak hezké jako ona. Ony moc šancí na focení uměleckých aktů neměly.

„Během studií, třeba o letních prázdninách, točily porno. Normální prachobyčejný porno. Se všema těma felacema a bondážema a penetracema a ejakulacema do obličeje. Trapný, nedůstojný, ponižující porno.“

Možná ty holky vedla závist, zvědavost, touha po nové zkušenosti, nebo jen chtěly rychle vydělat peníze. Stačí jen kontaktovat příslušnou distribuční společnost a projevit svůj zájem o natočení filmu či nafocení fotostory. Po kontaktování je dívka pozvána na „kamerové zkoušky“. Často to bývají maličké soukromé společnosti hledající nové tváře, tedy spíše těla. Sídlo mívají v nenápadných rodinných domech nebo vilách a samozvaný šéf studia je většinou též majitelem vily i pozemku, na němž se produkce odehrává. Vše se děje v mnohem méně profesionálním duchu, než si děvčata původně představovala.

„V těch domech ty holky ozkouší a potom jim, vyjma peněz, slíbí, že výsledek práce v tomhle státě vůbec nikdy nevyjde. A ty krávy tomu uvěří.“

Polovinu slibu šéfové studia většinou splní: za půl hodiny až hodinu každá z pracovnic inkasuje mnohdy i sedm osm tisíc korun.

„Těm holkám musím dát za pravdu v tom, že je to v mnohém lepší než sedět celý prázdninový měsíc za kasou v supermarketu za stejný, dost možná i za menší peníze.“

Ovšem v dnešním supermoderním světě, kde si jejich babička chatuje na internetu s bývalým spolužákem ze základní školy, může starší dáma kliknout na odkaz s libovými roštěnkami. Tam, namísto očekávaného nešlachovitého masa, vidí svou vnučku s roubíkem v puse. Vidí muže, který jí roubík násilně odepíná, tahá ji za vlasy a požaduje po ní felaci, kterou mu oddaná a zaplacená vnučka poskytuje. Vidí další dva muže, kterak jí provádějí dvojistou anální penetraci. A pak ty trapné, nedůstojné, ponižující ejakulace do obličeje...

„Tohle jsem nikdy neudělala.“ Jenže pak přišel druhý úder.

„Je to vlastně podobný jako u těch holek. Když podepisuješ smlouvu, jedinou tvou úplnou jistotou je, že za svoji práci dostaneš zaplacené. Publikování většinou nemůžeš nijak ovlivnit. Práva na fotky vlastní agentura.“

Někteří fotografové si fotí umělecké akty do svých knih. Ale fotografie se objevují i v zahraničních erotických časopisech a na placených internetových serverech. Když se Elizabethiny poměrně decentní akty dostaly na obálku vcelku laciného tuzemského porno časopisu, ji, jejího přítele i její rodinu to zdrtilo.

„Jejich princezna na obálce levného porna...“

IV

„Ahoj,“ zdravím Honzu a ptám se ho, jestli se půjde s námi naobědvat do kantýny.

„Jo, a potom můžeme jít do tý knajpy, nebo ne? Ahoj Elizabeth.“ Usmívá se na ni, a mě jako by něco bodlo do zad.

„Jasně,“ odpovídám a snažím se přerušit tu plískanici.

Ona se na něj usmívá. Ptá se, jak se má, a já si mnu klouby.

On děkuje. Říká něco, co ji nahlas rozesmává, a já cítím, jak mi po obratlích přejíždí nůž na linoleum.

Baví se o něčem, co zaniká v ruchu haly, a mně nůž na linoleum přerušuje míchu.

Bouří přerušuje náš nadřizený, který Honzu vykazuje zpět do skladu.

Strach

Míval jsem strach, že se už nikdy nedokážu pro nic nadchnout. Strach z nechuti k čemukoli byl větší než obava z toho, že své činy nikdy nedokážu dotáhnout do konce.

Oprávněný strach. Ukazovatel na stupnici pro nadšení kolísal neustále někde za nulou. Jen občas se rozhodl ji okukovat.

Je to tak rok, co jsem se rozhodl využít ty zbytky nadšení na věci, které jsem nikdy nedělal nebo nezažil. Už na jaře jsem vyrazil na koncert kapely Metallica do Německa. Celý ten výlet se povedl. Myslím. (Stál také téměř poslední peníze, které jsem měl navíc.) Ale ten letní šumavský výlet už za moc nestál. Viděl jsem Švihov, Sušici, Klínovec, dopachtil jsem se až k Lipnu, ale nádrž, ten jediný a opravdový pramen Vltavy, mě nijak neokouzila. Na Rabí mě už nikdo nedostal. A Klatovy?

Stupnice zase klesala pod nulu.

Stál jsem před tou klatovskou rozhlednou a už jsem věděl, že na ni nepůjdu. Ve své hlavě jsem viděl znuďeného Pinka z filmu The Wall před velkou zdí. Tehdy mi to došlo: Vždycky se musíš vrátit zpátky...

Ten samý rok, v zimě, jsem si na Sněžce poranil koleno. A začal jsem znovu brát léky.

V

V kantýně si k obědu dávám bramborovou kaši a kuřecí řízek. Bez oblohy. A bez obvyklé polévky předem. U dlouhého stolu sedím vedle Elizabeth, po její levici. Naproti nám se ke svým pokrmům usadili Honza a Petr. Petr je velmi tichý, milý chlapík. Pracuje tu asi rok. Všude kolem se míhají a krmí ovečky ve stejnofirmokrojích.

Občas jen tak mlčky sedím a poslouchám, jak si ovečky povídají o... (Bože! Zase!) O práci! O tom, jak došel materiál.

O tom, jak ten a ten musí dělat to a to lépe a rychleji, jinak „nebudou stíhat“. Jakkoliv vzdělaní či nevzdělaní kolegové mluví o šroubech, paletách, štítcích, kabelech, přesčasech, o sobě navzájem... Tihle lidé se těší jen na seriál v televizi, návštěvu kadeřníka, mužskou seberealizaci, což je víkendové grilování masa, a výplatu. Je to tak už dávno – vzdělání je jim dnes na nic.

Honza smyslně pojídá svou polévku plnou zeleniny, co chvíli se zahledí na Elizabeth a usměje se na ni. Přesně při každé páté lžici, těsně po tom, co polkne. Přesně.

Idiot.

Jak dlouho s námi pracuje vlastně on? Dva týdny? Rozhodně ne déle než měsíc. Moc ho neznám a ani toho o něm moc nevím (jeho příběh mě nezajímá), ale rozhodně vím, že je to vej-taha a pokrytec. Povrchní balík s podprůměrnou inteligencí. Všechny svoje nedostatky se snaží zakrývat bezduchým pl-káním. Obvykle nějakou velkou hloupost zakrývá ještě větší. Někdy se vyťasí s nějakou zajímavostí, kterou viděl v televizi, na kanálu Animal Planet, nebo si přečetl někde v Playboyi. To potom před ženami a, pro něj, vyšší společností popisuje svůj sexuální zážitek s dívkou z diskotéky asi takto: „Pomalu jsem jí přejížděl přes labium majora, potom jsem decentně přešel od labia majora k labiu minor a nakonec došlo na klitoris a vaginu, ale při tom jsem jí celou dobu nezapomněl dráždit anus.“

A potom (!), například v hloučku mužů jako jsem já, popíše tu samou událost asi takto: „Vylízal jsem ji.“

Idiot.

Ptá se Elizabeth, jestli by s ním dnes někam nezašla. Před námi, přede všemi. Přede mnou.

„Vždyt jdeme do tý hospody,“ namítá Elizabeth.

„Já ale myslel potom. Třeba večer...“ (Upadla mi vidlička.)

„Ty snad proti tomu nic nemáš, nebo snad jo?“ uhodí na mě idiot.

„Já? Proč bych já proti tomu měl něco mít?“

Nejraději bych mu tu zvednutou vidličku zapíchnul do oka.

„Že ses tak zarazil, když jsem se tady milé slečny zeptal...“ říká idiot a tváří se jako Kolumbus, který právě postavil vejce na hlavičku.

Vidličku do jednoho oka, nožem mu vydloubnout druhé.

„Promiň, Honzo, ale už dneska něco mám.“ Něco už má. Něco už má. Něco už má!

„Nevadí. A co zítra?“

„No, víš; mám to teď docela nabitý. Nezlob se.“

Idiot je zaražený. S nechutí se pouští do zeleninové polévky a trouší už jen cosi nezřetelného. Don Juan současnosti dostal košem, ten idol všech dívek ze základních škol, vzor všech pubescentů, řidič nablyštěného BMW dojel na konečnou, gangster lásky tenhle kšeft nedokončil. A ani nedostal možnost použít tajné finty z Playboye.

A to pokorení. Ta ostuda. Před námi, přede všemi. Přede mnou. Otírám si vidličku do ubrousku a s chutí se pouštím do zbytku oběda.

Po obědě si všichni tři u východu z budovy poslušně odpíchávají odchod.

Já jen prostě odcházím.

VI

Já, Honza, Elizabeth a Petr sedíme v malé irské hospůdce a pijeme pivo. Já černé, Honza řezané, Petr světlé a Elizabeth malé světlé. Zkouším si to užít, ale vedeme prázdné všední řeči, většinou o tom, co nás štve.

Nechci moc pít. Dám si tak dvě tři piva – nechci být opilý a nechci mít nafouklé břicho.

Je mi líto, že je atmosféra tak ponurá, nudná, nijak výjimečná. Při pohledu na dřevem vykládané obložení, dubové trámy, dobové obrazy se selskou a zemědělskou tematikou, předměty, poháry, pinty, zelené ubrusy i závěsy, doplňky odkazující